

**Chương 82: Hẹn Hò Với Công Chúa Charlotte (2) - Thám
Tử Lùng Danh Charlotte
(Số từ: 3686)**

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:06 PM 20/07/2023

Charlotte có lí do riêng để dẫn tôi theo.

“Nếu cậu cảm thấy gì đó thì nói tôi biết nhé.”

“À... Tôi cũng không chắc có chuyện gì như vậy xảy ra đâu.”

Cô không biết Siêu Năng của tôi có thể làm nên những phép màu nào, nên mới tùy hứng kéo tôi tới đây. Có lẽ cô nghĩ nếu tôi đến nơi Valier xuất hiện lần cuối, tôi có thể tìm ra manh mối về tung tích của cậu ta. Chắc là cô nghĩ vậy.

Charlotte có lẽ đã thu thập mọi thông tin có thể từ nơi này rồi.

Tuy nhiên, dường như vẫn còn những điều cô muốn tự mình kiểm tra, và cô nghĩ, nếu có tôi đi cùng, mọi thứ có thể thay đổi, nên mới dẫn đến tình huống này.

“Ông đã bao giờ thấy ai trông như thế này chưa?”

Charlotte cảm bức chân dung của Valier đi khắp nơi, bắt đầu hỏi những người xung quanh. Tôi khá chắc là cô đã ghé qua các tiệm

bán cuộn giấy rồi, nhưng Charlotte vẫn tiếp tục lang thang trên phố mua sắm để hỏi những người qua đường.

Đã thấy cậu ta chưa? Nếu rồi thì có biết cậu ta đi đâu không?

Tất nhiên, đây vẫn là phố mua sắm của Khu Aligar. Một nơi mà ta sẽ bị ghét bỏ nếu không chi tiền.

“Hai đứa nhóc các người đang làm gì ở đây? Không được lảng vảng. Cút đi!”

Charlotte mặc áo choàng, nhưng cô vẫn rất nhỏ bé, nên ai cũng có thể coi cô là một đứa trẻ vị thành niên. Tôi cũng không thể coi cô là một mạo hiểm giả.

Người đàn ông trước mặt cũng vậy. Hẳn ta thậm chí còn không cho chúng tôi xem xét.

Đúng là kiểu côn đồ.

Hẳn ta tuôn ra những lời lẽ khó nghe, nói rằng mấy đứa nhóc chúng tôi chỉ lảng vảng mà không mua gì cả. Hẳn ta thậm chí còn hỏi chúng tôi có bị điên không.

Hẳn ta đúng là có những lời lẽ rất ‘thơm tho’. Thơm tho đến mức hẳn ta sẽ cắn lưỡi ngay lập tức nếu biết mình đang nói chuyện với Đệ nhất Công chúa Đế quốc.

Trong trường hợp đó, chúng tôi nên mặc đồng phục của Học viện Temple, chứ không phải thường phục.

Như vậy họ sẽ nghĩ có món tiền lớn để kiếm từ chúng tôi.

“...Tôi biết sẽ khó khăn, nhưng có rất nhiều người thậm chí không muốn nghe tôi nói gì cả.”

Sau khi đi loanh quanh khá lâu và bị đuổi ra khỏi các cửa hàng, cô rõ ràng đã mệt mỏi. Charlotte thở dài.

“.....Tôi cảm thấy trọng tâm mà cậu đang chú ý có vẻ hơi sai. Cậu không nên tức giận vì những thường dân đối xử với cậu như vậy sao?”

Charlotte có cần nhẫn nại một chút sau khi bị đuổi và đối xử như vậy, nhưng cô không có vẻ gì là tức giận. Nghe lời tôi nói, Charlotte cười bất lực.

“Hắn ta chửi tôi khi tôi đang cải trang. Chẳng phải sẽ rất kỳ lạ nếu tôi đột nhiên nói ‘Đồ tiện dân! Người có biết người đang nói chuyện với ai không’ sao?”

Cô cố tình che giấu thân phận của mình, nên Charlotte dường như đã chuẩn bị đầy đủ cho kiểu đối xử mà cô sẽ nhận được khi không ai nhận ra cô là Công chúa. Có vẻ như điều quan trọng đối với cô lúc này không phải là danh dự hay lòng kiêu hãnh.

Khi tôi chứng kiến Charlotte tự mình đứng dậy, tôi có thể cảm nhận được cô đang tuyệt vọng đến nhường nào.

“Cậu có cảm nhận được gì không?”

“.....Không.”

“Đúng như tôi nghĩ...”

Như thể không mong đợi nhiều từ chuyện này, Charlotte không có vẻ gì là thất vọng lắm.

“Chúng ta đi thôi.”

Tuy nhiên, cô dường như chưa có ý định bỏ cuộc.

Nơi duy nhất có thể lấy được thông tin là các tiệm bán cuộn giấy. May mắn thay, không phải ai cũng đóng sập cửa vào mặt chúng tôi.

“Thằng nhóc đó là ai mà mọi người cứ tìm nó thế? Thằng nhóc đó có gây ra vụ gì với mấy cái cuộn giấy giả của nó không?”

Những chủ tiệm bán cuộn giấy nhớ tôi nói chung đều phản ứng như vậy. Một cậu bé đến bán mấy cái cuộn giấy giả, và một nhóm người cứ vội vàng đi tìm cậu ta kể từ đó.

Họ dường như nghĩ rằng tôi đã dính vào một tội ác lớn nào đó.

“Những người trông giống lính canh vừa đến hỏi về nó, và bây giờ mấy đứa nhóc như các người cũng đang tìm nó nữa.”

Chủ tiệm có vẻ thấy tình huống này rất lạ, nói rằng mọi người đột nhiên bắt đầu tìm kiếm cậu bé đó.

“Chúng tôi không thể cho ông biết tại sao chúng tôi lại tìm cậu ta, nhưng điều này rất quan trọng. Ông có thể cho tôi biết mọi thứ ông biết về cậu ta không?”

“Chẳng có gì nhiều cả. Vài tháng trước, một cậu bé đến đây cố bán mấy cái cuộn giấy. Dù chúng được làm rất tốt, nhưng lại rất tồi tàn. Nên tôi nghĩ nó đang cố bán cho tôi mấy cái cuộn giấy giả. Cuối cùng tôi đã đuổi nó đi. Chỉ có vậy thôi.”

“Được rồi... Cảm ơn ông.”

“Haizz, thằng nhóc đó chắc gặp rắc rối nghiêm trọng rồi. Đó là lí do tại sao người ta nên kiếm tiền bằng những cách lương thiện. Các người cũng nên lưu ý điều đó.”

Chủ tiệm bước tới cảnh báo Charlotte, rồi chúng tôi rời khỏi cửa hàng mà không nói một lời nào.

“Haizz... Cuối cùng, họ cũng chỉ nói cho tôi những điều tôi đã biết. Chẳng có gì thay đổi cả.”

Ngay cả khi tự mình đi điều tra và hỏi cùng một nhân chứng, việc lời khai của họ không khác gì những gì đã viết trong báo cáo là điều đương nhiên.

“Họ nói cuộn giấy giả là sao?”

Tất nhiên, tôi sẽ không biết tại sao Charlotte lại lang thang ở nơi này và tại sao Valier lại đến đây với mức độ kiên thức mà tôi được cho là có hiện tại. Charlotte nhìn tôi từ trong áo choàng của mình và khẽ mở miệng.

“Tôi nói với cậu rằng cậu bé này đã trốn thoát cùng tôi khỏi Ma Vương Thành đúng không?”

“Cậu nói, cậu ấy đã cứu mạng cậu...”

“Tôi không thể nói hết mọi chuyện, nhưng cậu bé này có lý do để tách khỏi tôi.”

Vì có thể bị Bertus trả thù, Valier bỏ trốn. Đó là điều Charlotte tin là lý do. Tất nhiên, cô không biết rằng tôi thực sự đã bỏ chạy khỏi cô vì tôi là một ác quỷ.

“Nhưng một đứa trẻ bị mất trí nhớ và không có kiến thức gì có thể làm được gì? Cậu ấy đã chạy trốn một cách liêu lĩnh, nên tương lai lúc đầu có vẻ khá ảm đạm. Nhưng cậu ấy có một số cuộn giấy ma pháp từ Ma Vương Thành. Có lẽ đó là lí do tại sao cậu ấy cố gắng kiếm tiền bằng cách bán chúng cho các chủ tiệm cuộn giấy trên phố mua sắm của Khu Aligar.”

Charlotte đã suy luận ra sự thật từ những mẩu thông tin này. Một cậu bé bán cuộn giấy giả. Từ đó, Charlotte có thể đã kết luận rằng những cuộn giấy giả đó thực chất là cuộn giấy của ác quỷ, và cậu bé đó chắc chắn là Valier.

“Tuy nhiên, cấu trúc của cuộn giấy của ác quỷ khác biệt rất nhiều so với những cuộn giấy chúng ta sử dụng. Các thương nhân không có nền tảng pháp sư có lẽ sẽ nghĩ rằng cậu ấy đang cố giở trò, cố bán cho họ những cuộn giấy giả.”

“À... Ra vậy sao?”

Cuộn giấy của ác quỷ và cuộn giấy con người sử dụng có sự khác biệt về cấu trúc. Không có kiến thức đó, tôi đã ngu ngốc lang thang vào mọi tiệm bán cuộn giấy và cố gắng bán chúng trước khi cuối cùng tôi gặp Eleris.

“Tôi không biết liệu cậu ấy có cảm thấy có gì đó không ổn và nhận ra rằng mình sẽ không thể bán được cuộn giấy của ác quỷ hay không, nhưng tôi nghe nói cậu ấy đã lấy một cuộn Hoả Cầu từ một trong các cửa hàng để bán. Tuy nhiên, đó không phải là phần kỳ lạ. Có những lời khai nhân chứng nói rằng cậu ấy đã lấy một cuộn Hoả Cầu, nhưng không ai mua một cuộn nào vào khoảng thời gian đó.”

Eleris đã làm sai lời khai của mình, nên đó là nơi dấu vết bị cắt đứt.

“Có lẽ cậu ấy đã ăn trộm, sợ hãi và bỏ chạy.”

“Cái đó cũng có thể. Vậy thì tôi sẽ phải điều tra các phố mua sắm ở những nơi khác...”

Charlotte gật đầu sau khi nghe bình luận cố ý đánh lạc hướng của tôi.

“Chúng ta hãy đến cửa hàng nơi cô đã trộm cuộn Hoả Cầu.”

Tất nhiên, tôi không thực sự ăn trộm nó. Tên đó đã tự nguyện đưa nó cho tôi, nhưng tôi không thể sửa lời cô ở điểm này.

Charlotte đi trước dẫn đường. Đó chắc hẳn là thông tin mà cô đã biết, vậy cô có thực sự nghĩ rằng mình sẽ nhận được kết quả khác chỉ vì cô quyết định tự mình điều tra không?

Cứ thế, chúng tôi đến cửa hàng của tên này, kẻ đã đưa cho tôi cuộn Hoả Cầu, bị che mắt bởi lòng tham.

Két

Tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ trở lại nơi này.

“.....Cái gì? Hai đứa nhóc các người muốn gì?”

Eleris đã nói cho tôi biết tên chủ cửa hàng này, nhưng tôi không thể nhớ được. Hắn ta vẫn trông cái kỉnh và tham lam như trước. Charlotte dẫn đầu và bước về phía quầy.

“Ông là Borton phải không?”

“.....Phải, có chuyện gì?”

Khi cô gọi tên tên đó, hấn ta có vẻ hơi ngạc nhiên. Charlotte dường như đã tổng hợp gần như mọi thông tin về hấn ta trước đó.

“Ông đã báo cáo rằng có người đã lấy trộm một cuộn Hoả Cầu từ ông vào một ngày nọ, có đúng không?”

“.....Cái gì? Các người lại hỏi về chuyện này nữa sao? Ta đã nói với mấy tên lính gác tất cả những gì ta phải nói rồi. Bây giờ họ còn cho cả lũ trẻ đi điều tra chuyện này nữa sao?”

Có vẻ như hấn ta đã phát ốm và mệt mỗi khi nói về vụ việc này, như thể hấn ta liên tục phải lặp lại câu chuyện.

“Tôi xin lỗi vì đã hỏi lại chuyện này. Tuy nhiên, điều này rất quan trọng đối với chúng tôi, vì vậy chúng tôi vẫn đang điều tra. Ông có thể kể lại chuyện đã xảy ra lúc đó một lần nữa không?”

Thay vì thúc ép một cách độc đoán, Charlotte hỏi hấn ta một cách lịch sự.

“Nếu ta bắt được tên đó, ta được cho biết rằng ta sẽ nhận được rất nhiều tiền ngoài cuộn Hoả Cầu của ta, nhưng ta thậm chí còn chưa tìm thấy một sợi tóc nào của hấn, vậy thì có ích gì? Thằng nhóc đó đã gây ra tai nạn gì vậy?”

Tên thương nhân lừa đảo đó dường như gần như tin rằng lí do có rất nhiều người tìm kiếm thông tin về tôi là vì tôi đã dính vào một vụ việc lớn nào đó.

“Tôi không thể tiết lộ thông tin đó. Đó là thông tin mật.”

“Các người muốn ta kể hết mọi thứ, mà không cho ta một chút thông tin nào sao?”

Borton cười như thể những gì chúng tôi yêu cầu là vô lý.

“Được rồi. Dù sao thì ta cũng không được yên thân trước khi bắt được thằng nhóc đó.”

Hắn ta nói như thể hắn ta ôm mối hận sâu sắc với kẻ đã lấy trộm cuộn Hoả Cầu quý giá của hắn. Nhìn tên khốn tham lam đó tức giận trước mặt tôi khiến huyết áp của tôi tăng vọt.

Bình thường thì tôi đã lật tung cái bàn ngay lúc đó, nhưng tôi sẽ gặp rắc rối nghiêm trọng nếu tôi ra tay bây giờ, nên tôi chỉ siết chặt nắm đấm và cố gắng chịu đựng. Hắn ta giải thích tình hình, khuôn mặt hắn ta méo mó vì tức giận khi nhớ lại thời điểm đó.

“Cách đây vài tháng, có một thằng nhóc ăn mặc chỉnh tề đến gặp ta với một cuốn sách cuộn giấy và cố gắng bán nó cho ta. Tuy nhiên, tất cả đều là những cuộn giấy giả được vẽ rất đẹp. Nên ta hỏi hắn, ‘Mày cố bán cái thứ rác rưởi đó làm gì? Cút khỏi đây!’, nhưng khi ta đuổi hắn ra, hắn đã cuồn mất một cuộn Hoả Cầu. Ta đã rất tức giận khi phát hiện ra sau đó. Ta cố tìm hắn, nhưng vô ích. Chỉ có vậy thôi. Sau đó có rất nhiều người vội vàng đi bắt tên khốn đó. Ai biết hắn đã gây ra tai nạn gì.”

Đó là một lời giải thích khá tùy tiện. Và cái phần mà hẳn ta tự tay đưa cuộn giấy cho tôi đã bị thay đổi đáng kể thành việc tôi đã lừa đảo hẳn ta.

“Nhưng cả hai sẽ có được manh mối nào từ việc này chứ? Tên đó có thể đã biến mất vào hư không hoặc chui sâu xuống đất rồi. Ta thậm chí còn không biết tên hẳn ta.”

Borton thở dài, nghĩ rằng sẽ không ai có thể tìm thấy ai đó chỉ dựa vào một lời khai nhân chứng như vậy. Có vẻ như hẳn ta vẫn trải qua những đêm không ngủ khi nghĩ về số tiền mình đã mất. Charlotte nhìn Borton và mỉm cười từ trong áo choàng của mình.

“Chúng tôi chắc chắn đã có được một số manh mối từ việc này.”

“Từ việc này?”

“Tất nhiên.”

Charlotte nhìn xung quanh cửa hàng, chứ không phải bản thân Borton.

“Tôi đã tìm thấy một cái rồi đấy?”

Charlotte đã nhận thấy điều gì đó không có trong báo cáo.

“Cái gì? Cô muốn nói gì?”

Biểu cảm của Borton trở nên tái nhợt khi Charlotte đột nhiên nói rằng cô đã tìm thấy một manh mối.

Như thể không hề nhận thấy trạng thái tinh thần của hắ² ta, cô lấy ra một cuộn giấy từ dưới áo choàng của mình.

“Tôi sẽ đưa cho ông cuộn giấy này với một phần tư giá thông thường.”

“Cái gì?”

“Nó không phải đồ giả. Xin hãy xác nhận.”

Khi cô đột nhiên lấy ra một cuộn ma pháp và đưa cho hắ² ta xem, Borton đặt nó lên quầy và nhìn vào nó, một nụ cười nhếch mép rõ ràng trên môi.

“.....Cuộn Tia Chớp... Nó là thật. Giá thị trường cho cuộn này là 1 xu vàng, vậy một phần tư của nó sẽ là 25 xu bạc.”

“Ông có thể mua hoặc không, tùy ông.”

Charlotte nói rằng 1 xu vàng là giá đúng, nên cô không có gì để phản nà²n, vậy nên Borton đưa cho cô 25 xu bạc như thể chúng là kẹo. Đó không hắ² ta là một manh mối, nhưng chúng tôi có thể thấy rằng hắ² ta vô cùng phấn khởi khi được nhận một thứ gần như miễn phí.

Sau khi nhận được những xu bạc, Charlotte mỉm cười.

“Giờ thì, trong toàn bộ quá trình này, khi nào tôi có cơ hội để trộm cuộn giấy của ông?”

“.....Cái gì?”

“Ông không có máy thăm định nào ở phía sau, và có vẻ như ông có thể trực tiếp thăm định xem cuộn giấy là giả hay không ngay tại quầy. Ông nói ngay khi nhận thấy cuộn giấy mà cậu bé đưa cho ông là giả ông đã đuổi cậu ấy đi. Xin hãy nhắc lại cho tôi. Làm thế nào mà cậu ấy lại trộm được một cuộn Hoả Cầu từ tủ cuộn giấy phía sau ông?”

Charlotte chỉ vào cái tủ lớn phía sau Borton. Nó được đặt ở vị trí mà khách không thể tiếp cận được.

Nếu Valier đưa cuộn giấy cho hắn ta và Borton phải mang nó vào phía sau để thăm định, hắn ta sẽ có cơ hội bí mật trộm một cuộn Hoả Cầu.

Tuy nhiên, để ngăn chủ cửa hàng đưa ra những lời bào chữa như vậy, Charlotte đã cố tình bán cho hắn ta một cuộn giấy với giá rất thấp và theo dõi cách giao dịch đó diễn ra.

Ngay từ đầu, Charlotte đã cố gắng xem liệu có thể ăn trộm một cuộn giấy hay không, có tính đến cấu trúc của cửa hàng.

Charlotte cười, với đầu hơi nghiêng.

“Hoàn toàn không thể nào cậu ấy đã lấy cuộn Hoả Cầu như vậy. Ông đang giấu giếm điều gì đó. Nói ra đi.”

Charlotte đã nhìn thấu lời nói dối của Borton và hoàn toàn cắt đứt mọi hình thức bào chữa.

“Cái, cái gì mà đang nói vậy?! Nếu ta nói hấn ta đã cuỗm nó, hấn ta đã cuỗm nó, con nhỏ khốn nạn này...”

Mặt hấn ta sừng lên, đối mặt với sự vô lí này và hấn ta cố gắng bước ra từ phía sau quầy.

“Này, lão già ngu đần, coi chừng lời nói của ông đấy.”

“Cái đó?”

Chính tôi là người lên tiếng, không phải Charlotte, người vẫn đang mặc áo choàng. Việc cô không tiết lộ danh tính dường như có nghĩa là cô không muốn gây áp lực cho hấn ta bằng quyền lực của mình.

“Tôi là một học viên của Lớp Royal Học viện Temple. Nếu ông không muốn chuyện này đổ máu, thì cứ tiếp tục nói đi, nghe rõ chưa?”

Vì Charlotte không muốn tiết lộ danh tính của mình, tôi chỉ tiết lộ danh tính của tôi. Hãy biết ơn đi, tên khốn. Nếu tôi không ra mặt ông có thể đã bị trục xuất hoặc tệ hơn.

“Te, Temple...?”

Tôi vẫy thẻ học viên ngay trước mặt hấn ta, và tôi có thể thấy rằng hấn ta hơi bực mình vì bị một thằng nhóc nào đó nói chuyện như vậy.

“Phải, Temple. Ông dù làm gì cũng sẽ thua thôi, nhưng ông có chắc là ông có thể đánh bại tôi không? Chà, tôi khá chắc chắn rằng tôi có thể đánh cho ông một trận ra trò, bất kể là gì. Vậy thì sao? Nếu ông có tự tin làm tôi bị thương, cứ thử xem.”

Khi tôi lăm băm những lời này với một lực đe dọa đằng sau chúng, chủ cửa hàng dường như vật lộn giữa cảm giác phần nộ sau khi bị một cậu bé coi thường và không muốn gây rắc rối bằng cách động thủ với một học viên Học viện Temple. Charlotte có vẻ hơi ngạc nhiên. Cô dường như không ngờ rằng tôi sẽ can thiệp như thế này.

Dù sao thì, Charlotte đã nhìn thấu lời nói dối của Borton rồi. Cô sẽ tìm ra sự thật sớm muộn thôi. Giả sử là như vậy, tôi thà tự mình tham gia và thể hiện mặt tốt của mình cho Charlotte.

“Nếu hắn ta ăn trộm, ông chắc chắn sẽ biết hắn ta đã làm thế nào phải không? Nếu ông thậm chí không thể làm được điều đó, thì cứ nói ra những gì ông đang giấu đi.”

Tôi sẽ chắc chắn trông đáng sợ hơn Charlotte, người che mặt. Khi tôi ra mặt, Charlotte rơi vào im lặng như thể cô định chỉ đứng ngoài quan sát.

Hơn bất cứ điều gì, tôi không thể chịu nổi cái tên khốn đó nói thêm một giây nào nữa.

“Ông không hiểu đây không phải là một vụ án thông thường sao? Ông sẽ bị buộc tội cản trở công lý vì đã truyền bá thông tin sai lệch đấy? Ông sẽ nói sự thật bây giờ, hay ông muốn có người

lạ kéo ông xuống một tầng hầm ẩm thấp và đánh cho ông một trận tơi bời?”

Tôi không biết Charlotte đã thể hiện biểu cảm gì, khi nghe những lời đe dọa vô lý mà tôi đưa ra. Nó không phải là tôi có thể kiểm soát lực lượng của Charlotte và Bertus.

Đây chỉ là một danh sách những từ đáng sợ nhằm mục đích gây ra phản ứng từ ai đó.

Thông tin sai lệch. Cản trở công lý. Bị bắt cóc.

Nếu người ta nghe những loại từ này được xếp thành một câu, họ thà nuốt kiếm còn hơn là đánh cược vào lựa chọn rằng đây chỉ là những lời đe dọa suông.

Ý là, đó chỉ là một sự tổng tiền đơn giản được hỗ trợ bởi những lời đe dọa suông. Rốt cuộc thì tôi không có một chút quyền lực nào để làm bất cứ điều gì như vậy.

“Đó, đó là... Đó là...”

Tuy nhiên, thật khó để nghĩ đây chỉ là một vụ tổng tiền đơn giản từ quan điểm của Borton.

Tôi cũng không có ý định lùi bước.

Khi tôi nhìn hắn ta như vậy, tôi thực sự muốn thấy tên khốn này bị trừng phạt nghiêm khắc.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:**

BIDV

V IETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

mo
mo

V IETQR

MB

MB

BIDV

50+

Thanks For Reading